

PERGÉB LANKÓ

A múlt héten.

Világszinház, jogászesztély,
Kaugverseny és dalárda,
Őzi szinkör, fölovasás
S tudja Isten mi járta?

Egyiken se volt közönség,
Mert régi elo az uála:
Kogy azoknál mind többet ér —
Otthon a süttött kályba.

Dr. Aurisztus.

Felalós szerkesztő:

Dr. MUKI.

A „Pécsi Figyelő“ ingyenes melléklete.

Bolond Istók.

- Hősköltemény. -

Első ének.

1.

Nagy fába vágtam a fejszém belé:
Bolond Istókról zengni éneket!
Most, hogy a bú úgy kedvemet szelé:
Torkom fanyar sás, a hangom rekedt...
Hőskölteményhez most szedjem elő
Lantom, midőn kedélyem beteg?
S a zöngicselésben — még-nem tudom,
Mem sülök-é majd benn a feluton?!

2.

Istókról zengni nékem! Mily merészség?!
Midőn oly szépen zöngé róla más.
Vagy: azt tán elnyelé mély feledség?
Igy, ha kudarcz ér is, nem lesz blamázs;
Nem kell több, csak egy kis szégyentelenség,
Egy pár kőc-rim, kis furfang és fogás?...
Utat mutat a más-taposta rés:
Ki tudja, hol lukad ki a törés?

3.

Vagy most már méltó rá minden bolond,
Hogy róla lant s koboz beszéljenek?
Kit megtiport a lét s a méla gond
Csüggeszt — ha nem talál sehol helyet
S átkot keserve közt az égre mond:
Azt költő aztán nyomban zengje meg?
Kipisztult már a hős, a bölcs? s ha kérdem:
Ezután bolondoké lesz tán az érdem?

4.

Vagy úgy kifogytunk már a hősi tárgyból,
Hogy kapva kapunk hitvány békasón?
Satyr vigyorg, — míg *Melpomene* gyászol
S a Nymfa mulat a hitvány dudaszón?
A multat hadd takarja sűrű fátyol,
S az ideál manap már a haszon?...
Jelén fia! tanulj jelennek élni...
Siket fülekaek mit multról regélni?!

5.

De mért e töprengés? — Nincs más okom:
Dalolni jött kedvem Istók felől.
Hogy ő *bolond*, ki venné azt zokon?
Csak kívül az, de érző sziv belől.
Nemes kedélye túltesz más sokon.
S tán feje-lágya is lassan benől.
Amolyan »jó bolond« biz ő kegyelme...
Ki hősi dalt tán még sem érdemelne,...

6.

Am lelje kedvét más a bölcseken!
Nekem kedvesebb *tárgyam* e bolond. —
Lesz-é, ki rám hallgat? mindegy nekem!
S tar homlokom, melyet redőkbe vont
A lét, babérra nem fektethetem
Bár, — e miatt nem aggaszt semmi gond...
A méhe önmagának döngicsél,
S munkája mellett mégis vigan él.

7.

Hisz meg kísérlem *hősi tárgyban* is
Szerényke lantom dalra pedzeni;
Nem mondták rá, hogy teljesen *hamis*,
De azt sem, hogy tökéletes zseni
»Hisz volna gondolatja... sőt *van* is...
Nem tudja még formába önteni...
Van benne egy- s más irói tehetség —
(Nehogy a fáknak égbe nőni tessenek!)

8.

De lássuk már a hőst! Hosszas beszéddel
A fő dolgot ne üssük-vétsük el.
Él-e, hal-e? Mit és miként ebédel?
Hol s mikor született? ezt tudni kell.
Mert könnyen megeshetnék, hogy idővel
Fölötte hét város birokra kel
S dicsőségéből részt perel magának,
Miként Homeroszt, őt vallván fiának.

9.

Nos tehát született anno Domini:
»A nagy szárazságszokor«, s szükségét ő
Azért látott tán oly gyakran; mosolyogni
Nem, csak sirni tanult meg. Égető
Szomját, mit vízzel nem lehet eloltni.
Talán még akkorából nyerte ő?
Beszélni előbb németül beszéle,
Magyar szó bajjal boldogula véle.

10.

Pálcát azért ne törjünk még felette,
Kissé fura volt akkor a világ!
Divatban volt a német szó felette!
Marták mások is a grammatikát, —
S volt, aki anyanyelvét is feledte
Borssal cserélvén fel a paprikát...
Mit mások kellve- s kelletlen tevének,
Azt nála a pusztá véletlen tevé meg.

11.

Mert német szóra perdült anyja nyelve; —
Az apja jó fél-vér német-magyar:
Eképen lón a német anyanyelve,
De magyar szót is megtanult hamar;
Beszélt, beszélt, de elsőbb csak tördelve
S irigyle mást, amint gyorsan hadar...
A szép Sárköz barátságos vidéke
Nevelte őt s derék jó földi népe.

12.

De ismét félcsapán jár a kerék!
A napvilágot vajh hol látta meg?
Még most sem tudjuk *születés helyét*,
A hol bölcsője ringott, s hol gyerek-
Játékját játszta el; hol, mely vidék
Mondhatja övének e kerek
Lepényen, mit *hazánknak* csufolunk?
Mely csak addig hazánk, mig otthonunk.

(Folyt. következik.)

Nagy szórakozottság.

— Láttál már ilyen szórakozott embert, mint én vagyok? A felső kabátom zsebjében felejtettem tegnap este a kapukulcsot, s amint hazulról felsőkabát nélkül elmentem, becsuktam a kaput. Éjfél után hazajövök, hát nem tudok bemenni, mert a kapukulcs a felsőkabátban maradt!

Peszmeg Egyed

dijnok reflexiói.

A minap egy fekete nyakkendőt kaptam. — »Kit gyászol?« — kérdi Böndő kollégám. — »A mai ebédemet«. — Válaszolám a lemondás hangján.

*

Hosszu napkor együtt ebédeltem a — pécsi rabbinussal.

*

Igy november elején ki-kijárogatok a szőlők közé. A szokás hatalma visz ki. Még meg van régi emlékeim közt a böngészés fogalma.

*

Fogalom. Ez a szó az én szótáramban más értelmű, mint más emberekében. Így értelmezem: fog alom. Csakhogy ez a fog alom nálam is csupán fogalom.

*

Ha a napot továbbra is komor fellegek borítják, nem tudom, hová járok ebédelni?

*

A kegyelet érzete engem is kivitt a temetőbe. A kapu előtt egy csomó asszony »striczli«-t árult. Ez annyira hatott az idegeimre, hogy a temetőben a könnyeimen keresztül csupa striczlinek néztem a fejüket.

*

Milyen édesen is tudnék pihenni ilyen striczli-fejfa alatt! De nem! ez is bántaná nyugalمامat. Az a gondolat, hogy a striczli a fejem fölött van, újra megölné szívemet.

*

Ime a legújabb költeményem:

Szezon dal.

Búsan állok a nagy-utcza sarkán,
Elhagyott az utolsó vas csalfán;
Integetnek a gesztenyés lányok...
Oh! ha tudnák, mi szándékban járok!..

Gyöngé kis lány, én szerelmem tárgya!
— Ha nem igaz, hordjon el a kánya —
Gesztenyére epednek vágyaim...
Jőjj, míg meleg, tárvák a karjaim!

Barna kis lány siet Peszmegnek kínálja,
S ez Peszmegnek iszonyú kínárja;
Peszmeg aztán hitelre kér tőle....
Uram Isten!.. még mi lesz belőle!

Peszmegnek a szavait hogy hallja,
Szíve titkát, hogy igyen kivallja:
Barna kis lány vissza se néz többé —
Megcsalt szívvel megy a többi közé!

Gondolatok.

Az anyós egy internationalis konfliktus.

*

Ha az ember a teremtés koronája, úgy az anyós kereszt ezen a koronán.

*

A családi boldogság egén az anyós egy örökösen fenyegető vésteljes viharfelhő.

*

A szerelem a szív étvágya; az anyós a gyomor-görccse.

Ejnye, aiki szentje.

*Ejnye aki szentje,
Csaplárosné lánya!
Mintha máma nagyobb volna
A boros kupája.*

*Még az első járja
S kalapom már félre —
Ne izéljen . . . ez a dolog
Nincsen így rendjébe!*

*De ha csak ez volna,
Bánná is a kánya:
Hanem izé . . . töltsé csak meg
Csaplárosné lánya!*

*De ne csordulásig
Minden esőppért vétek —
Aztán meg hát kevesebbel
Talán messzebb érek . . .*

*Ej, mi a kő lette!
Mintha ez a löre
Hátrafelé iparkodnék,
Nem pedig előre . . .*

*Aztán meg a lábam,
Mint az asztal lába —
Keresztez . . . héj, töltsé csak meg
Csaplárosné lánya.*

*De jó csordulásig . . .
Úgy is kicsi, látom,
A literje — s hamis . . . pedig
Nincs még a rováson!*

*Nono . . . ne izéljen . . .
Jár az ember szája —
Nem a liter hamis, hanem
A maga zuzája.*

H. M.

Följelentés.

Igen tiszteltt és nagyrabecsült tek. őrmester úr!

Telljess tisztellettél kérelmezem az őrmester úrhoz; hogy okvellennül — — — mi utánn igazságbanás módjátóll meg győződttévén szemelljes vezetése alatt egy őrjárattot vilányra elrendeltetni.

Méltóztatik és tetszik tudni hogy neveletlenségből és pajkosága által. a mellynek későbbben felderültt igazi tenylegesége nekem kipottolhatlan áldozatokba bele került; — — — nem védelmezte engem senki még azok is a kiknek üzlettükben kipótollhatlan elősegítője voltam gúnyossan válukatt húzván oldalvást fölfelé jóváhatak.

Én akor is beismerttem hogy őrmester úr félig medig ártatlanságomatt ámbár nem ismerheti még is sejtethi hogy mit szenvedet a jelemtől soha elnem hagyot lelkiismerettem.

Gondolja megkérem őrmester úr hogy engem miféle képpen meg kinozták akori alkalmával a Piller és Slepics nevezettü csendörök? és azt gondolja kérem hogy panaszt nem emelhetem volna? de igen meg bocsajtotam azon tekintetbe hogy minda melet csak félre értésből feladatjukatt teljesiteték egyutall beismerem azon tényt is hogy nincsen anyi csendőrség minden Vilányi Svábnak egy-egy feltűzöt szuranyal háta mögöt álhason ez nagy kár és nagy hiba biztonsága tekintetébenn!!!

Méltóztatik tudni hogy a szegénység az emberiségnek átka? A szegényet úgy látszikk letiporják legazolják az utánn tsak beismeri az ember hogy reményteltyess állapotban egyik hatalmas isten felséghez Foljamogyon őt isteni kegyelme alá fogadni mélltoztasonn!

Továbbá jelenleg hivatás nélkül itartozzkodó czipész Segéd hátul; botall megtámadván nőmnek fejét, megbecstelenitete anélküll hogy vele lekkissebb szavát váltota volna. Méltóztaték egy kéz alatt ezen népek fölötti tudóssitást személjessen meg szerzendő és meggyőződve maradni ezen 2 szédellgési pör elenni foljamában. Kérelmem tehát megvizsgállván most hol egy embert majd agyon verik a csendörök? ot nemkel csendőr?

Esedezem kérelmem teljesítésért maradok illető tisztelettel szolgálja

N. N.

Szócsintár.

Szánalom	=	hó.
Hurka	=	kis hur.
Burok	=	gyászköpeny.
Szaklap	=	rongyos ujság.
Iparág	=	ebédelő após.
Gallér	=	francia patak.